

Γράφει ο **Μάκης Γεωργιάδης**

Περπατήσαμε την παρατεταμένη σκοτεινιά ενός ολάκερου αιώνα. Έτσι έδειχνε πραγματικά πως ήταν και φορτωνόταν στις πλάτες μας παρά το γεγονός ότι σκόρπιζε στο διάβα του απλόχερα τα παγωμένα του χαμόγελα. Πάγωναν τα πόδια και γέμιζαν πληγές από το βάδισμα και εκτός από τη σκοτεινιά των καιρών στο βάθος του χρόνου διακρίνονταν καπνοί και κάποιες αχνές αδιευκρίνιστες λάμψεις.

Κανείς δεν ήξερε αν όλα αυτά ήταν στο μυαλό του η μια πραγματική εικόνα από το μέλλον. Τις νύχτες μόνο που κάπως φώτιζαν τα βήματά μας τα φεγγάρια, βλέπαμε ακόμη το αίμα των νεκρών εργατών και τα τελευταία πυρπολημένα οδοφράγματα της οδού Ραμπονό. Πνιχτές φωνές που εκλιπαρούσαν βοήθεια και ύστερα πάλι σιωπούσαν και κανείς δε φαινόταν στον ορατό ορίζοντα. Ξανά η ίδια ιστορία που να μην ξέρει κανείς αν όλα αυτά είναι μια πλάνη του μυαλού η μια αναλαμπή του σύντομου παρελθόντος.

Κι όμως σε εκείνους τους δρόμους και στα οδοφράγματα των εργατικών συνοικιών του Παρισιού, οι κολασμένοι αυτής της γης άνοιξαν τους δρόμους για τις εφόδους στον ουρανό. Μέσα στην τρικυμία των αιώνων μεμψιμοιρούν όσοι κατάφεραν να αφήσουν επιτέλους στην ησυχία της την αστική τάξη. Κοιμούνται ήσυχα οι μπουρζουάδες χωρίς να διαταράσσει τον ύπνο τους ο εφιάλτης της επανάστασης και στον αντίποδα κάποιοι μοιραίοι κι άβουλοι καταριούνται τον ουρανό.

Ξεχάσαμε σχεδόν όλοι μας πως όταν ζητάς στα σύννεφα να βάλεις χαλινάρια σε εκδικείται ο ουρανός. Τότε η πτώση αναπόφευκτα επώδυνη.

Όμως δεν είναι πια ώρες για δάκρυα και απόδοση τιμών πάνω από στάχτες και σωρούς ερειπίων. Οι επαναστάσεις δεν κλείνονται σε μαυσωλεία. Το ίδιο και η Κομμούνα του Παρισιού του 1871.

Ακόμη κι αν καταφέρουν να τις κλείσουν τις εξεγέρσεις στα μουσεία αυτές μαραζώνουν, αλλά ευτυχώς το πνεύμα δραπετεύει και πλανιέται για πάντα ελεύθερο. Να τριβελίζει τα μυαλά όσων εσχάτως η παλιότερα ασκούν κριτική και λένε πως ματαιοπονούν όσοι ιχνηλάτες τριγυρνούν όμοιοι κολασμένοι και αυτοί στην οδό Ραμπονό. Εκεί που στις 26 Μαρτίου του 1871 άρχισε ο θρίαμβος με την εκλογή της Κομμούνας και στις 28 Μαΐου γράφτηκε ο τραγικός επίλογος του γαλλικού εμφυλίου όπου αποδείχτηκε ότι από τότε ως και σήμερα τη μεγαλύτερη αντίληψη και αίσθηση του ταξικού συμφέροντος έχουν οι απανταχού αστικές τάξεις.

Ακόμη και όταν οι ίδιες είναι εχθρικές και πολεμούν μεταξύ τους όπως η γαλλική και η γερμανική. Τίποτα δεν είναι ίδιο πια μετά την Κομμούνα, ειδικά όταν έχει προκύψει ένας κόκκινος Οκτώβρης.

Τίποτα δεν θα είναι πια το ίδιο και μετά το 1989. Γι αυτό δεν έχουν χώρο και χρόνο για μνημόσυνα όλοι όσοι βαδίζουν ιχνηλάτες στην οδό Ραμπονό. Οι εραστές της ελεύθερης, χειραφετημένης και αταξικής κοινωνίας βαδίζουν στη σκοτεινιά των καιρών στα χνάρια των θυσιασμένων κομμουνάρων. Μόνο που κάποτε έρχεται η ώρα να ανοίξουν και οι σύγχρονοι κολασμένοι τις νέες λεωφόρους της απελευθέρωσης.

Σκληρό το βάδισμα και τα πόδια πληγιάζουν στα κακοτράχαλα σοκάκια της ιστορίας. Στην πράξη για το άνοιγμα των νέων δρόμων για τις εφόδους στον ουρανό θα δικαιώσουμε τους θυσιασμένους. Όσοι έχουμε πατρίδα την τάξη μας και τα σύννεφα του ουρανού δεν έχουμε άλλη επιλογή από το να προχωρήσουμε. Να σηκώσουμε τα πεσμένα λάβαρα και να προχωρήσουμε αυτή τη φορά ως το τέλος. Ιχνηλάτες στην οδό Ραμπονό και ταυτόχρονα ιχνηλάτες στο δρόμο του μέλλοντος. Στο δρόμο που θα σπάσει τα δεσμά...